

L'HORA NOVA

Exposició de la situació internacional

Espanya ocupa actualment el centre polític i diplomàtic d'Europa. La diplomàcia militar i internacional, es forja segons la situació dels fronts. Durant les últimes setmanes els facciosos han atacat fortament per tots els fronts, però si exceptuem la caiguda de Màlaga, acció realitzada pels italians, els facciosos no han aconseguit cap èxit. Malgrat la intervenció estrangera els facciosos no han pogut avançar i a molts llocs la iniciativa se'ls ha escapat de les mans. La situació dels fronts es veu perfectament en l'activitat del Comitè de no intervenció, el qual és en realitat un magnífic baròmetre.

Malgrat l'oposició i sabotatge dels governs d'Alemanya, Itàlia i Portugal s'ha arribat al control, però seria il·lús qui cregués que els països feixistes el compliran. A la frontera de Portugal havia d'haver-hi 225 observadors i n'hi ha únicament 130. La porta de Portugal serà una porta fàcil d'obrir. Si el control no dona resultat, serà per la política dels països agressors. El «gentlemen's agreement» no ha impedit a Itàlia de seguir la seva política d'agressió ni d'armament, tampoc no l'ha privat d'ajuntar-se amb Alemanya. L'acord d'Alemanya i d'Itàlia en la qüestió espanyola, i en la qüestió austriaca, és una part de la preparació de la guerra, després del viatge de Von Neurath a Viena i del de Goering a Polònia, en els quals s'han tractat les qüestions de Danzic, de Txecoslovàquia i de les relacions de Polònia amb el III Imperi. Aquests viatges tenen com a finalitat la formació del bloc neutral, contra el desig d'Anglaterra i que comprendria Polònia i Romania i fins i tot els països bàltics. Aquesta activitat alemanya és la que ha decidit Anglaterra que es rearmés intensament com mai ho havia fet. El llibre blanc explica els motius. Els alemanys han contestat que s'armen perquè s'arma Anglaterra. La política del rearmament no soluciona res, perquè s'arma Anglaterra per contrarrestar Alemanya, però també s'arma el Japó. Per evitar la guerra ha de formar-se un bloc important de pobles disposats a defensar la pau.

(De «Pravda») OBOZREVATEL

FLEXIBILITAT

La qüestió de procediment a emprar en la persecució d'un fi determinat, ha estat sempre debatuda. Té per alguns, una importància tal, en alguns casos, que distreu l'atenció que requereix l'assumpte principal i es posposa a la d'aquest, per esdevenir perjudicial.

Per tal de recolzar-se en l'asseveració del cas, hom pot limitar-se a assenyalar, només, el que l'actualitat política social ens ofereix a la consideració nostra. Es parla de l'«Acció Directa» i de la «Democràcia» en un sentit o acceptació processal. Hi ha qui creu que una acció deslligada de tràmits, aïllada d'acords i discussions que entretenen, o retarden els beneficis que hom ha d'obtenir, és més eficaç i té les garanties personals, que accepta com a infal·libles, millors que les col·lectives. En contraposició a aquest sistema existeix el dels que creuen que deuen de tamisar-se les opinions de tots per tots, amb les màximes garanties i obrar de conformitat i en conseqüència.

Difícil es fa en quatre ratlles o línies dilucidar bé la tan debatuda qüestió, per convèncer se tothom del sistema que convé adoptar per oferir més garanties. Però sens temor a incórrer en error, sí pot afirmar-se: que tot sistema, prescindint de tòpics, que no es basi en una verificació o control no pot oferir, en general, les garanties d'altre que sigui rigorosament controlat o verificat.

Quant més el pensar i l'obrar són vigilats, menys llibertat i, per tant, més seguretat. I en aquest estat de raó inversa, és on, sens dubte, es troba la clau.

Cap adduir, demés, que a major llibertat, menys dependència d'individu a individu. Manca de lligament social; sens existència de vincle que estableixi relacions i harmonia entre els homes constituïts en societat, de la qual, per ara, no ens en podem sostreure, ni devem oblidar. Hi ha un perill també: la reciprocitat en el tracte.

Si l'home fos perfecte, és indubtable que el procediment quant més ex-

pedit fos millor seria. La seva perfecció, tan desitjada, com que no existeix, ens permet establir el següent sil·logisme: L'acció directa requereix perfecció: no existint en els homes que constitueixen la societat, perfecció: no pot, per tant, existir entre els homes l'acció directa.

El segon sistema, en estudiar el primer, implícitament es defensa. Té però impureses. Jamai deuen regatejar-se les discussions necessàries per a perfeccionar un acord, sense arribar a l'abús; llavors és quan pot ésser perjudicial ja que es passa a la lentitud i es crea, com a conseqüència, una dificultat que, àdhuc, segons la intensitat de l'agent, pot arribar a paraitzar l'acció. Administar bé aquest sistema no és pas cosa difícil; amb la major concurrència d'opinions, encara que la imperfecció, ja admesa, existeixi, una passió, un sentiment desordenat o desorientat pot encausar-se dintre d'una societat en la que tots hi tinguem dret a intervenir. Cosa que mai s'esdevé amb el primer sistema.

Però... perdoneu l'excessiva extensió del que hem discutit fins aquí. No es tracta tampoc de caure en el vici o defecte que abans s'ha fet notar. La intenció és altra: estimular la flexibilitat. De cara al fi i no res més que al fi. Cercar l'interès de tots que, en definitiva, pot concretar-se en el benestar moral, material, polític, social, etc., etc., tal com desitgem; prescindir de la qüestió de procediment, i no tampoc prescindir-ne. En franca unió, i cooperació sota normes clares i definides, en una paraula, barrejats tots els qui el seu sentiment i pensament els porta i inclina envers la *màxima aspiració*, sense pensar en les diferències d'ordre processal que no han estat copsades encara, o que aquella imperfecció abans assenyalada ho fa de moment impossible.

Avant així per aquest camí. Unió... que és sinònim de FLEXIBILITAT.

Filos